

A hisztológiai altípus szerepel a fej-nyaki daganatok prognózisában

Dános Kornél SE ÁOK V. – Brauswetter Diána SE ÁOK V.
dkornel88@gmail.com; brauswetterdiana@gmail.com

Célkitűzés: Jelen előadás célja bemutatni, miként alakul a fej-nyak daganatos betegek kórlefolysa a szövettani altípus függvényében.

Beteganyag: Vizsgálatunkba 122 fej-nyaki tumoros beteget vontunk be. A betegek átlagéletkora 54,86 év volt. A nemek aránya 96:26 (ffi : nő) volt. Lokalizáció szerint 62 szájüregi-garat, 60 gégedaganat. Hisztológiailag az összes tumor carcinoma planocellulare volt. Ezen belül tipikus laphámrák 82 volt, basaloid laphámrák 29, verrucosus carcinoma pedig 11 esetben volt.

Módszer: A tumor mintákat formalin fixálás, paraffinba ágyazás után rutin szövettani vizsgálat során értékeltük. A túlélés vizsgálata során a betegeket cenzorált státuszuk alapján különítettük el. Betegeinket hosszú távon követtük. A statisztikai feldolgozás a BMDP90 statisztikai szoftver segítségével történt, Kaplan-Meier túlélési analízist végeztünk (BMDP 1L).

Eredmények: A szövettan és a túlélés összehasonlításakor azt találtuk, hogy a típusos laphámrákok esetében kedvezőtlenebb volt a túlélési arány, mint a basaloid, és verrucosus laphámrákok esetében, ez az összefüggés nagymértékben szignifikánsnak bizonyult ($p=0,0042$). Külön vizsgálva a basaloid laphámrák és a típusos laphámrák közötti különbséget hasonló összefüggést találtunk a túlélés tekintetében.

Következtetés: Eredményeink alapján a szövettani altípus szignifikáns mértékben befolyásolja a fej-nyaki laphámrákos betegek túlélését. Javasolt minden esetben körültekintő, alapos szövettani vizsgálat, mert az altípus meghatározása terápiás konzekvenciával bírhat.

Korábbi publikáció ebben a témakörben nem volt.

Témavezető(k): Dr. Tamás László Osztályvezető Főorvos, Jahn Ferenc Dél-pesti Kórház és prof. Dr. Répássy Gábor egyetemi tanár, Fül-Orr-Gégészeti és Fej-Nyaksebészeti Klinika

A követő szemmozgások és a kalorikus ingerlés elektronystagmográfiás analízise egyensúlyrendszeri betegségekben

Keller Balázs SE ÁOK V.
comradekeller@hotmail.com

Az egyensúlyrendszeri betegségek többsége a klinikai tünetek alapján jól diagnosztizálható, azonban a modern kor és a bizonyítékokon alapuló orvoslás követelményei megkívánják, hogy a vizsgálati adatok regisztrálhatóak, tárolhatóak, reprodukálhatóak legyenek.

A szédüléssel járó betegségek fontos tünete a nystagmus, melynek regisztrálása segíti az otoneurológiai diagnosztikát. Többek között kalorikus ingerlés alapján állapítható meg, hogy az egyensúlyrendszer károsodása centrális vagy perifériás. Vizsgálatainkat az ICS Chartr® elektronystagmográf segítségével végeztük.

A követő szemmozgások vizsgálatára az optokinetikus követést és az ún. lassú követő szemmozgásokat értékeltük.

A kalorikus ingerlés levegőbefúvással történt. Az ingerlést 25 és 50 °C levegővel, 40 s-ig, 5 liter/perc levegőáramlással végeztük.

Célkitűzésünk a szédülő betegek elektronystagmogramjainak értékelése volt.

1. Az optokinetikus, illetve a lassú követő szemmozgások vizsgálata alapján milyen arányban mutathatók ki patológiás szemmozgás-zavarok a centrális és perifériás vestibularis rendszeri kórképekben?
2. Ennek alapján melyik vizsgálati metodika a szenzitívebb?
3. A fenti paraméterek szerinti kalorikus ingerlés esetén mennyi a nystagmus átlagos lassú fázis sebességének átlagértéke?

Eredményeink: Az optokinetikus követés ép egyensúlyrendszerű betegeink 3,50%-ában volt kóros. Kóros optokinetikus követést egyoldali perifériás működészavarban szenvedő betegeink 6,54%-ában, míg kétoldali perifériás érintettségű betegeink 14,28%-ában találtunk. Centrális vestibuláris betegségekben az OKN 17,56%-ban volt patológiás.

A lassú követő szemmozgások ép egyensúlyrendszerű betegeink 7,01%-ában voltak kórosak. Egyoldali perifériás betegségekben kóros követő szemmozgást betegeink 20,56%-ában, kétoldali perifériás érintettségű betegeink 33,33%-ában mértünk. Centrális vestibuláris működészavarban a lassú követő szemmozgás 45,94%-ban volt patológiás. Fentiek alapján úgy tűnik, hogy a lassú követő szemmozgások vizsgálata szenzitívebb, mint az optokinetikus követés vizsgálata. A kalorikus nystagmus átlagos lassú fázis sebessége ép vestibuláris ingerelhetőség esetén 6,86–41,46 fok/s között volt.

Az elektronystagmográfiás vizsgálatok, bár időigényesek, mégis jelentős segítséget nyújtanak az otoneurológiai diagnosztikában.

Szirmai Á, Ribári O, Martikány I, Répássy G: Tapasztalataink az ICS Chartr ENG computeres electronystagmograph használatával Fül- orr- gégegyógy. 44. 49-55, 1998.

Jelen vizsgálatunkban külön értékeltük az ép egyensúlyrendszerű, az egyoldali és a mindkét oldali perifériás, valamint a centrális vestibuláris működészavarral jelentkező betegeink elektronystagmogramjait. Megvizsgáltuk, hogy az optokinetikus, vagy a lassú követő szemmozgások analízise szenzitívebb-e ezekben a kórképekben.

Témavezető(k): Dr. Szirmai Ágnes egyetemi docens, Fül-Orr-Gégészeti és Fej-Nyaksebészeti Klinika